

ο Αημ. Κ. Φιλέρης με τὴν Καρδίαν ὅποια Χιονοπολαρ, Ζεύσαν, Κήφην τὸν Ναυπλίουν καὶ Τίτον — τὸ Χρυσάθεον μὲ τὸν Ἐρυθρὸν Καμέλιαν, Ἀγριεράδαν, Μαρίαν Λεβίδον καὶ Θαλασσοπούλαν — ή Ἄηδον τῆς Τερψιθέας μὲ τὴν Μαρίαν Λεβίδον καὶ Ἐλένην Καραπανόλων — ὁ Τάρταλος μὲ τὴν Τελευταῖαν Λελιόβρα, Ἀγριεράδαν, Τίτην, Καληνήν Ὁρίξεν καὶ Ναντελαδα: — ή Χιονοπούλα μὲ τὴν Μικόλαν, Γλυκόν Φιλάκι, Ἀγριεράδαν καὶ Βαρκούλαν τὸν Φαλήρον — ή Χρυσῆ Πρωτα μὲ τὴν Φρεστὴν Βαρκούλαν, Ἀγριεράδαν καὶ Πηγαρόν Φώτον — ὁ Οραρός τῆς Ελλάδος μὲ τὴν Φιλόδοκον Ἐληνίδα, Ἐαρίαν τῆς Ελλάδος καὶ Τί με μέλει — ὁ Ιαράδος τὸν Συρδρομητῶν μὲ τὴν Νεαράν Καλλιτέχνιδα, Ἰρίδα, Ἐτοί μάρεσε καὶ Ρωμοποιίαν — ὁ Εὐχωράτος Γάτος μὲ τὸν Ἐθνικὸν Τυρον, Νεαράν Καλλιτέχνιδα καὶ Ἀγκάθη: — ή Χιονοσκεπῆς Αἴρην μὲ τὴν Μήρη τα-ροτάς, Πᾶσαν-περιάς καὶ Νεαράν Λιμενικαΐδας — ὁ Σαρός Πιττακός μὲ τὸν Παραστόν, Ιάνιον Πέλαρος καὶ Λέοντην τὸν Κηφισούν — ὁ Αρχιζιάνιον — ή Ἀγθοδαίτος Ἀτθίδης μὲ τὸν Ταπειγόν Ιορ, Γιανικεάνην Ἐλιπίδα, Αυνδράν Λάμψιν καὶ Πηγαλόπητη Κλεομένους — ὁ Νέος Ηρακλῆς μὲ τὴν Τελευταῖαν Λειβόρα, Λέοντην τὸν Κηφισούν, Παριστρέβολον καὶ Ἀγκάθη: — ή Αγριού Μάργης μὲ τὴν Κέρην τῆς Ελλάδος, Μελαγχούνην Ἐληνίδα, Σεντεγμένην Ἐληνηρούνηαν, Ἐξοριστον Ἐληνίδα καὶ Νοσταλγόν Ελλάρα

Απὸ ἔνα γλυκὸ φιλόκει στέλλει η Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους: Ἀγγρυπολογιστατος (σὲ συγχαράω διὰ τὸ περιεργότατον κτηνοτροφεῖον σου μὲ τὰ τόσα τοῦ θυμάδια, ποὺ ἐσάπισεν δ. νοῦς μου! δὲν τοῦ ζευραὶ διὰ εἰσαι τὸν ζωρίδος καὶ σχεδόν... θρισσαριστή!) Ἀγγελίτης Ρόδου (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶν πολὺ διὰ τὸ ζευτικόν σου) Κυρηνος, τὸν Τίγρεων, Ἀγήνωντην Πτερύμα, Ἀγεμώνην (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' θεα κολακευτικά γράφεις.) Δημητρίου Παρούσου (μὲ πολλήν μου χαράν ἔλαθον τὴν ἐπιστολήν σου ἐν Λαυτραχαίν τὰς προηγουμένας ποῦ λέγεις, δὲν είχα λάθη, ἀλλέως βέβαια διὰ σου ἀπαντούσα) Ωραιού Τεργεστην (ἴδως ἔχουμε ζέστην, καὶ ζέστην!) Βασιλέα τῆς Σπάρτης (δι', δρι! ἔδω αἱ ἐκλογαὶ γίνονται μὲ περισσότεραν τάξιν καὶ ἥρισταιν ἀπορῶ ποῦ ἔλαθες ἄργότερα τὸ φύλλον σου, ἀφοῦ ἔσταλη μακι μὲ τὸν Τρικεφάλου Κερβέρον) Ἐρδοκον Σασαμίρα (χαρω ποὺ ἔγινες καλά) Ὁλπαν τὸν Γριπέα (ἔδωσα συμπληρωματικά πληροφορίας περὶ τὸν Διαγωνισμοῦ τῶν Αστικούν εἰς τὴν Ἀλληλογρα τὸν 33ου ρύλουν μου ψέσαν αἱ γνώμαι σου) Σωκράτηρ Δ. Μεχανίδην (μὲ πολλήν μου χαράν ἔδιάθασα τὸ γραμματάκι σου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃ τακτικά) Ἀνδρεινόν (εἰδες βέβαια τὴν ἀπάντησιν μου) εἰσαὶ διλόγων ἀντίτυμονος) Ἀγραστον Μελετόπολον (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλλίστας διαθέσεις) Ἀσφροτατο (βεβαίως, ἀν ἔντες τοῦ ζευτού γίνουν διὰ τοῦ ζευταθόματος 2000 νέοι συνδρομηταί, οἱ οὔκετοι διὰ τραγουδοτομῆς, δινεύσησες τῆς συνδριμῆς ἀλλ' εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον! οἱ πρώτοι τόμοι περιέχουν μικρότερα κατὰ τὴν ἔκτασιν δηγήματα, ἀλλ' ἐπίσης δραῖα, δόσον καὶ τὰ μεγάλα) Χιαχόρ Ορίζορτα (σὲ συλλυποῦ μαὶ θεριδίων διὰ τὸ θάνατον τοῦ προστρεπτοῦ τοῦ σου πατρός περιών φορά τὸ ἀκούων, διότι φαίνεται, δὲν ἔλαβα τὰς προηγουμένας σου ἐπιστολάς) Ζήτητη, ἀστέρα τὸν Βέργην (ΕΕΕ διὰ ὠραιοτάτην ἐτεστολή σου περὶ τῶν Ἀμερικανοταδῶν) Ὁρφεα (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν φωτογραφίαν σου· δὲ περὶ οὐδὲν μένει) Κατέστητον περιπότερα σημαντεῖν. Εστάλη μὲ τοῦ "Αἰδονος τῆς Ιδης

(πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μου γρίψῃς! σὲ συγχαράω διὰ τὰ πατρωτικά σου αἰσθημάτα· εὔης!) Μικρὸν Τυμπανιστὴν (βεβίως, ἀν τὸ φύλλον γίνη διωδεκατέλιδον, δύο μινιστρόματα διὰ δημοσιεύω καὶ δὲ τὸ διάστημα τοῦ ζευτού· ή τρία, ἀλλὰ τὸ δύο μικρότερα, δησις τὸ 1897, — αἱ δὲ λοιπαὶ σελίδες διὰ εἶναι ἀφερωμένα εἰς ἄλλην ὑλὴν ποικιλωτάτην) Ἀγραστον Ζωγράφον (δέδυναντον) Ναύαρχον Θερέβερον (δέν βαρύναμε διόλου· νὰ μού την στείλης νὰ την διάδεισον) Ιππότην Γουλιέλμορ (τὸν τόσον ἐνθουσιώδη καὶ πρόδυμον πάντοτε!) Πάμισον, Ηλεκτρικὸν Φώτον (ή Κική σὲ υπερευχαριστεῖ) Ε. Ζ. Μαυρογάννην, Ἀγριον Μάργην (ιατούστατα πραγματικάς ἐνθουσιασμένος;) Ἐρυθρὸν Θάλασσαν (ή ώρατα ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ περὶ τῶν πατρωτικῶν σου αἰθημάτων) Φιλάκι, Ἀγριεράδαν καὶ Βαρκούλαν τὸν Φαλήρον — ή Χρυσῆ Πρωτα μὲ τὴν Φρεστὴν Βαρκούλαν, Ἀγριεράδαν καὶ Πηγαρόν Φώτον — ὁ Οραρός τῆς Ελλάδος μὲ τὴν Φιλόδοκον Ἐληνίδα, Ἐαρίαν τῆς Ελλάδος καὶ Τί με μέλει — ὁ Ιαράδος τὸν Συρδρομητῶν μὲ τὴν Νεαράν Καλλιτέχνιδα, Ἰρίδα, Ἐτοί μάρεσε καὶ Ρωμοποιίαν — ὁ Εὐχωράτος Γάτος μὲ τὸν Τυρον, Νεαράν Καλλιτέχνιδα καὶ Ἀγκάθη: — ή Χιονοσκεπῆς Αἴρην μὲ τὴν Μήρη τα-ροτάς, Πᾶσαν-περιάς καὶ Νεαράν Λιμενικαΐδας — ὁ Σαρός Πιττακός μὲ τὸν Παραστόν, Ιάνιον Πέλαρος καὶ Λέοντην τὸν Κηφισούν — ὁ Αρχιζιάνιον — ή Αγθοδαίτος Ἀτθίδης μὲ τὸν Ταπειγόν Ιορ, Γιανικεάνην Ἐλιπίδα, Αυνδράν Λάμψιν καὶ Πηγαλόπητη Κλεομένους — ὁ Νέος Ηρακλῆς μὲ τὴν Τελευταῖαν Λειβόρα, Λέοντην τὸν Κηφισούν, Παριστρέβολον καὶ Ἀγκάθη: — ή Αγριού Μάργης μὲ τὴν Κέρην τῆς Ελλάδος, Μελαγχούνην Ἐληνίδα, Σεντεγμένην Ἐληνηρούνηαν, Ἐξοριστον Ἐληνίδα καὶ Νοσταλγόν Ελλάρα

493. Ἀρχαίον αἰνίγμα.

Ἐπελούντων τῶν πολεμιῶν πορθῆσαι τὴν πόλιν, ἡ μὲν πόλις ἀπέδρα τὸ διά τῶν θυρῶν, οἱ δὲ πολῖται συλληρόθενται πυρὶ προστηνέθησαν.

Εστάλη μὲ τοῦ Λαθοδιαιτού Διάδοσ

494. Κεκρυμμένον τρίγωνον.

1.—Τὸ τόξον καὶ τὸ δόρυ ήσαν δηλα τῶν ἀρ-

χωίων.

2.—Ἄνθρωποι τίμει καὶ καλέ, πίστευσε εἰς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην.

3.—Δεινῶν ἡ ἀποτία.

4.—Ἡ Παράστασις ἡτο μήτηρ τοῦ Κύρου.

5.—Ἀσφαρ: μὴ ἔκραπον.

6.—Νίκα τὰ πάθη.

Εστάλη μὲ τοῦ Τυραρίου τῆς Ταρακώνης [E]

497. Μυθολογικὸν εἰ.

Νάντικατσασθαῦν οἱ ἀστερ-

σκοι τοῦ σχήματος διὰ τραμπά-

των οὔτως, ὡς τε νάναγνωσκων-

ται; ὥριστοις μὲν, ἐν τῷ ἀ-

νω κατὰ σειράν: 1, Θεός 2,

Θεός 3, Νύμφη δικηγωνίας δέ,

ἐκ τῶν πότω πρὸς τὰ ἄνω: 1,

Τέρας 2, Κένταυρος.

Εστάλη μὲ τοῦ Δημητρίου Βότεαρη

498-499. Μεταμορφώσεις.

1.—Ο γέρων δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πατέ.

2.—Τὸ έτος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ αἴρω.

Εστάλη μὲ τοῦ Ρόδου τῆς Αστράς

500-502. Ἀδεταί παροράματα.

1.—Δίμη τοὺς φονεῖς σου.

2.—Ο φυρᾶς ἡτο ἀριστος μαθητής.

Εστάλη μὲ τοῦ Κινέζου Δῆμού [E]

3.—Ο βόρχη εἶνε μέγας.

Εστάλη μὲ τοῦ Κινέζης Β. Διπλα-

503. Ἀκροστοιχίς τετραπλῆ.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν

εἶδος ἀνέμου· τὰ δεύτερα καὶ ἀπαραίτητον εἰς

τὴν ζωήν· τὰ τρίτα καὶ ὑλικόν· τὰ τέταρτα

τὰ εὐτακτήμενον συνήθεια εἰς τὸν πυθμένα τοῦ βαρελίου.

1, Κράτος.—2, Στοιχεῖον.—3, Πόλεως κτι-

τορ.—4, Ποταμός.

Εστάλη μὲ τοῦ Σιδαρίου τοῦ Σαρτου [E]

504. Φωνηγετόλιτον.

αθ-γρ-γρυμ-το-πργυρτ.

Εστάλη μὲ τοῦ Δημητρίου Περιστερᾶς

505. Γρίθος.

ΔΗΝ: ΒΟ

2

Εστάλη μὲ τῆς Λαθοδιαιτού Διάδοσ

ΑΥ ΣΕ Ι Σ

τε. πνευματικῶν ἀποκτην τῆς ΙΙ Τουνίου Ι. Ι.

345. Αθηναί (α. θι., αι.). — 346. Βίων, Ιων. — 347. Κρήτη, κρήνη. — 348. Ο ψύλλος. — 349. Εκ τοῦ χειρογράφου τοῦ ἀποστελάντος αὐτῆν.

350. Ψ ΑΡ (δ ἡ ΡΑΨ). — 351. ΡΟΜΑΝΟΣ,

ποτε υποκτον. Ούτε ξένος άνθρωπος!.. Έδω ή άτραπδες έπλαστυνετο ξέσφιν και έσχηματίζεις τρόπον τινά μίαν πλατείαν αρκετά εύρυχωρον. Και ή πλατεία αυτή περιωρίζετο έδωθεν μέν ύπο κατωφερείας λίαν άποτόμου, έκειθεν δε ύπο πελωρίων βράχων, άλλεπαλλήλων, μεταξύ των όποιων έθαλλον δένδρα υπερύψηλά, οιωνόδια.

Οι δύ αγδρες πρός στιγμήν έσταμάτησαν.

— Νομίζω, είπε σιγά ή Λουδοβίκος Νοαρμών, διτι δέν πρέπει νά προχωρήσουμε περισσότερο. Ήσ δέω δέν ηδραμε τίποτε. Τώρα είνε καλλίτερα νά καμουμε το γύρο αυτῶν των βράχων.

— Βίρα λοιπόν! άπήντησεν ή Παπαφίγκος, δρμών πρός το πετρώδες σύμπλεγμα.

Και ή κινδυνώδης άναρρίχησις ήρχησε.

Με πολὺν άγωνα, εύρεθησαν έπιτέλους άπο το άλλο μέρος. Έδω, παρετήρησαν μετ' έκπληξεως, διτι οι βράχοι έτελεώναν άποτόμως είς έν βάραθρον, είς μίαν άσυστον φοβεράν, άπυθμενον. Ούτε δρόμος, ούτε μονοπάτι.

— Τι είνε τούτο; Χαίρε βάθος άμετρητον! είπεν ή Παπαφίγκος.

Και ύπο την σκιάν ένος δένδρου, οι δύ αγδρες συνδιεσκέφθησαν περι τού πρακτέου.

— Εκαρα λάθος, είπεν ή Νοαρμών δέν είνε δυνατὸν νά έπέρασαν άπ' έδω.

— Ετοι φαίνεται.

— Πρέπει νά γυρίσουμε πίσω.

— Ετοι φαίνεται. Βίρα δπίσω!

Μετά πολλὰς περιπετείας, έπεστρεφων είς την άτραπόν, άλλα πέραν της μικρᾶς πλατείας, δου είχον έξαφανισθήσιαν γκουεριλλιέροι.

Με μιρίας προφυλάξεις έπροχώρησαν και πάλιν πρός τους βράχους. Ήξαφνα ή Παπαφίγκος έσταμάτησε και ήκροάσθη.

— Τι είνε; ήρώτησε σιγά ή Νοαρμών.

— Μία στιγμή... νάκουσω...

Και άφ' οδ ήκροάσθη με προσοχήν, ο πεζοναύτης έξηκολούθησε τον δρόμον του.

Μετ' άλιγα βήματα έστάθη διά δευτέραν φοράν και ήκροάσθη έν νέου.

— Οι κανούργοι έδω χάμω άγκυροδέλησαν... Νά, νά, τους άκουών νά μιλούν... Πρέπει νά βρούμε το σημείο και νά τους πέσουμε 'έτα κοντά.

— Μά που είνε;

— Έλπιζω... θά...

— Οι πεζονάύτης δέν έπρόφθασε νάποτελειώση την φάσιν του. Μία θηλεία του ήλθεν ξέσφιν είς το κεφάλι, μία άλλη έρριφθη κατά το συντρόφου του, και είς μίαν στιγμήν συνελήφθησαν και οι δύο και έσύρθησαν πρός το μέρος των

βράχων, πρίν προφθάσουν νά προφέρουν λέξιν. Μετ' άλιγον εύρεθησαν, πρός μεγάλην των έκπληξιν, ένωποιν τού Ρενώ και τού Μπρόσουν, ήσυχως καθημένων είς το κοίλωμα έπι το βράχον, κάτωθεν πελωρίου δένδρου.

Πρός πολλής ήδη ώρας, οι πρόσκοποι των γκουεριλλιέρων είχον ήδη τον Νοαρμών και τον Παπαφίγκον και είχον άναγγείλη την παρουσίαν των είς τούς δύο πανούργους, παρά των δύοιων διετάχθησαν νά τους παρακολουθήσουν και νά τους συλλάβουν διώ το δυνατόν άθορίων, διά τὸν φόρον τού γαλλικού άποσταμάτος.

Η διαταγὴ αυτη έξετελέσθη κατά γράμμα, ή δε Ρενώ, άμα είδεν διτι τὰ θύματά του έπεσαν κυριολεκτικῶς είς τα βρόχια το ι ου, έκειδήλωσε χαράν ζμετρον και θορυβώθη.

— Επήρη τον Μπρόσουν κατά μέρος και τῷ είπε :

— Κύριε Μπρόσουν, ή δουλειά πηγάνει περίημα. "Εγουμε τώρα 'έτα χέρια μας τὸν Ρογήρον, τὸν μαρκήσιον και τὸν Παπαφίγκον. . .

— "Ολ ράϊ! άπεκριθη ή Αγγλος. — Μοῦ έπιτρέπετε, κύριε Μπρόσουν, νά σας 'πώ την γνώμην μου;

— Έυχαρίστως.

— Είμπορούμεν εύκολωτατα νά τους έσφορτωθούμε και τούς τρεῖς, ἀν τους τουφεκίσωμεν άμεσως ως κατασκόπους. Τα έθιμα τον πολέμου μας το έπιτρέπουν αυτὸν προτένων.

— 'Άδυνατον! — Διατί; — Διότι τὸ τουφέκι κάμνει κρότον, μίστερ Ρενώ!

— "Εχετε δέκατον, κύριε Μπρόσουν δέν έπικρένω" είμπορούμε νά προτιμήσουμε τὸ σπαθί. . .

— Ούτε αύτο! — 'Άλλα;

— Έγω προτείνω νά τους άπαγχνισώμεν.

— "Α, και δέν το είχα συλλογισθῆ! Νά, νά, αύτο είνε τὸ καλλίτερο... Και θυτερά είμπορούμε νά έπιστρέψουμε είς τὸ Κάδις. . .

— "Οπου μας περιμένει ή ίππότης Σαίν Ροκαντέν.

— Μοῦ φαίνεται διτι θά είνε εύκολο νά του έσφορτωθούμε και αύτόν. . .

— Νά ίδομε.

— Δέν μου λέτε, κύριε Μπρόσουν, συμφέρει νά θυτάσουμε και τὸν Παλαιάζον;

— Μά που είνε;

— Έλπιζω... θά...

— Οι πεζονάύτης δέν έπρόφθασε νάποτελειώση την φάσιν του. Μία θηλεία του ήλθεν ξέσφιν είς το κεφάλι, μία άλλη έρριφθη κατά το συντρόφου του, και είς μίαν στιγμήν συνελήφθησαν και οι δύο και έσύρθησαν πρός το μέρος των

Ρενώ, θά λάβετε την καλωσύνη νά έπιβλέψετε τὰς προειδοποιήσεις;

— Εύχαριστως, θά τα έτοιμάσω ήδη. Δέν είνε δύσκολον νά βρούμε τρία σχοινιά... Μία στιγμή και έφθασα!

Και ή Ρενώ, εύθυμότατος, άφηκε τὸν συνένοχόν του.

— Έν τῷ μεταξύ οἱ αἰχμάλωτοι συνωμίλουν χαρηλοφύνως. Ο Ρογήρος έφαγε την παταλυπημένος, διότι έγινεν ή αιτία γάλη την παρουσίαν των είς τούς δύο πανούργους, παρά των δύοιων διετάχθησαν νά τους παρακολουθήσουν και είς φίλοι του.

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— Και με τη θηλεία, σαν νά ήμεθα βουδάλια! προσέθεσεν ή μαρκήσιος πνοή...

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— Η διαταγὴ αυτη έξετελέσθη κατά γράμμα, ή δε Ρενώ, άμα είδεν διτι τὰ θύματά του, έπειτα είς την παταλυπημένος, διότι έγινεν ή αιτία γάλη την παρουσίαν των είς τούς δύο πανούργους, παρά των δύοιων διετάχθησαν νά τους παρακολουθήσουν και είς φίλοι του.

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

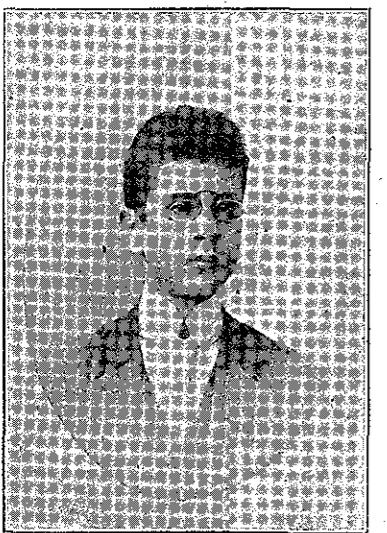
— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

— "Άς τα νά πάν 'έτην όργη, μουτσο! έλεγεν ή Παπαφίγκος. Σταθήκαμε και μας έπιασαν σαν άταχηδες!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΓΚΑΘΙ

Βραβευθέν είς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῆς
Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
(Ἔδε φύλλαδίου 29ον, σελ. 238)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια: Ἔδε σελ. 290)

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα, τὴν δηοῖαν πολὺ ἔκολάκευεν ἡ συζήτησις. Πρέπει νὰ ἔλθετε 'ςτὰ συλλογικά σας, κύριε Λεγκέν !

— Δὲν θέλω νὰ ἔλθω 'ςτὰ συλλογικά μου ! ἀπήντησεν ὁ Λεγκέν παράφορος. Καὶ τί ἐνομίσατε ; γι' αὐτὸ ἔγω ἥλθα ἔως ἄδει ; γι' αὐτὸ ἐταλαιπωρήθηκα 'ςτὶς ἐρημίες ; γι' αὐτὸ ἐπερπάτησα πεζός ; γι' αὐτὸ ἔκαβαλίκεψα 'ςτὸν ἔλεφαντα ; ἔγώ, ὁ Λεγκέν, ἔνας ναύτης πρώτης τάξεως, ποὺ πῆρα καὶ ἀριστεῖο εἰς τὸ Τογκίνον, — γιὰ νὰ μου μπῆ τώρα ὁ ἄλλος 'ςτὲ ρουθοῦν καὶ γιὰ νὰ ἴδω τὴν κυρία Μαργαρόνα γυναικα ἔνδε μαύρου ; . . . Ἄ, μπᾶ ! μπᾶ ! ποτέ ! Νά το βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας !

— 'Αλλήθεια, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα, τὴν δηοῖαν ἤρχισε νὰ κάμπηῃ ἡ λογικὴ τοῦ νέου ἐπιδόξου μνηστήρος. Δὲν ἔγει ἄδικο δλωσιδίου. Τὶ πῶς εἶνε μαύρος ; "Αμπ τοῦ ὑποσχεθῶ πῶς θὰ τὸν πάρω, ξέρω κ' ἔγω ; . . . δὲν θὰ εἴμαι πειά δλως διόλου ἐλεύθερη !

Εἰς μάτην ἐπεχείρησαν νὰ μεταπέσουν τὸν Λεγκέν δὲν ἤθελε νάκούσῃ τίποτε. Καὶ δσον ὡμήλει, τόσον ἐπειθεῖ καὶ τὴν Μαργαρόνα.

— Νά παρ' ἡ δργή ! εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἀφ' οὐ ἔξητησε τὰ ἐπιχειρήματά του εἶνε ανδητοὶ καὶ οἱ δύο . . . Καλὰ λοιπόν, νὰ ὑπανδρευθῆτε ! νὰ ὑ-

πανδρευθῆτε καὶ αὔριο ἀμέσως, ἀν εὑρετε πατέ ! . . . "Αν νομίζετε δύνας διτὶ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ γλυτώσουμε, εἰσθε πολὺ ἀπατημένοι !

— "Ακούσε, καλέ μου Λεγκέν, εἶπεν ἡ Κοραλία, θέτουσα τὴν χειρα ἐπὶ τοῦ δύμου τοῦ ναύτου. "Αν θέλῃ ἡ Μαργαρόνα — καὶ πιστεύω διτὶ θὰ θέλῃ, γιατὶ εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, — γιατὶ δὲν δίνετε ἀπὸ τώρα τὸ λόγο σας ; *Έτοι θὰ γίνη ἀρραβωνιαστικὴ δική σου, καὶ δταν αὐτὸ θάνατος πατημένη νὰ κάμη τὸ ἵδιο μὲ τὸ Γιάτα, ὁ λόγος της δὲν θὰ ἔχῃ καρμία ἀξία.

— Λέτε, κυρία Κοραλία ; ήρωτησεν δι ταλαιπωρος Λεγκέν, εἰς τὸν διότον θρεσεν αὐτὸς δι συλλογισμός.

— Ναί, ναί, ἔτοι εἶνε. Μιὰ φορὰ ποὺ δι σου δώση ὑπόσχεσο, δὲν μπορεῖ πειά νὰ γίνη ἀληθινὰ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Γιάτα, γιατὶ θὰ εἶνε δική σου.

— Καλὰ λοιπόν, ἀς εἶνε κ' ἔτοι ! εἶπεν δι ναύτης σηκώνων τὸν σκοῦφον του ἀπὸ κάτω καὶ καλυπτόμενος πάλιν μὲ ἀπόφασιν. Μὰ νὰ ίδουμε. . . θέλει καὶ ἡ κυρία Μαργαρόνα ;

— "Εγώ δὲν λέγω σχῆ : φύλαξε να μην ἀποχωρισθῶ τὰ παιδιά...

— Κ' ἔγω κύτο θέλω. Λοιπόν, κυρία Μαργαρόνα, . . . ἐμεῖς οἱ δύο, σὲ τὴν καὶ σὲ θάνατο. "Έχω τὸ λόγο σου ;

— Τὸν ἔχεις ! ἀπήντησεν ἡ Μαργαρόνα, τείνουσα τὴν εὐφωστον χειρά της. "Ετελείωσε! Είμαστε ἀρραβωνιασμένοι!"

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀπὸ πρωΐς, μονοὶ δι ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφή, ἤρχισαν νὰ σχεδιάζουν τὰ περὶ τὴν μελλούσης δραπετεύσεως καὶ σωτηρίας.

Τὸ ποδῆλατον μὲ τὰς δύο θέσεις, — καινουργὲς καὶ τελειότατον ποδῆλατον, φέρον καὶ μίαν θήκην μ' ἐργαλεῖα πρὸς ἐπισκευήν, ἐν περιπτώσει βλάβης καὶ δόσον, — ἥτο πρὸς τὸ παρὸν δι μόνη τῶν ἔλπις ! "Οσφ γιὰ μένα, θά μου εἶνε πολὺ εὐκολώτερο νὰ φτείσω ἐνα μονόξυλο γιὰ δυὸ ἀνθρώπους, — γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικὴ μου καὶ γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, — παρὰ ἀν ἐπρόκειτο νὰ τοξιτείσω γιὰ δλη τὴ συντροφιά.

— Μὰ πῶς θὰ γίνη αὐτὸ τὸ μονόξυλο ; ἡρώησε ζωηρὸς ὁ Γεράρδος. — "Οπως κάνουν οἱ Ἐσκιμῶοι τὰ δικὰ τους, αὐτὰ ποὺ τα λένε καὶ γιά καὶ πέρονουν δύο δέρματα καλοξερμένα, τὰ τεντόνουν σὲ στεφάνια ἀπὸ σχοῖνο δυνατό, καὶ πάσι λέωντας, ἡ ἀσ παλλίτερα πλέων τα τας !

— Μὰ τότε λοιπὸν δὲν εἶνε μονόξυλα ! — "Αδιάφορος" ἔτοι τὰ λένε δλα τὰ πλεούμενα τῶν ἀγρίων.

— Μὰ λέσ νὰ το ἐπιτύχης, καὶ μένες Λεγκέν ; — "Ακοῦς ἔκει ! Κατίτι, μὲ πέρνετε γιὰ κανένα ἀδέξιο, κύριε Γεράρδε ;

— "Οχι βέβαια. Ἀλλὰ τελοσπάντων, ἐμεῖς δὲν θὰ μεταχειρισθοῦμε τὸ ποδῆλατο, πρὶν ἐτοιμασθῆ τὸ μονόξυλο. Ἐνιοῦν νὰ σωθοῦμε δλοι συγχρόνως. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σας ἀφίσωμε μόνους μ' αὐτὰ τὰ θηρία, γιὰ νὰ ξεσπάσῃ δλη ἡ δργή των ἐπάνω σας, δταν ἀνακλάψουν διτὶ ἐφύγαμε ;

— "Αν θέλετε μήν το πιστεύετε, κύριε Γεράρδος, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Λεγκέν. ἔγω δύμας θὰ διδίνα εὐχαρίστως τὸ ἔνα μου χέρι, καὶ τὰ δυὸ ἀκόμη, γιὰ νὰ σας ἔδειπα μαρχαὶ ἀπὸ διδῶ, — προπάντων τὴν κυρία Κοραλία. Ραγίζεται ἡ καρδιά μου, δταν συλλογίζωμαι πῶς εἶνε 'τὴν ἔξουσία αὐτῶν τῶν παλλοραχαπάδων ! Ἐνα κορίτι τέσσερα καλό, τίσσερο γλυκό, τίσσερο τρυφέρο σὲ ἀνθρώπους καὶ σὲ ζῷα. . . "Αν ἡ κυρία μητέρα της τὴν ἔδειπεν ἔτοι !

— Καλέ μου Λεγκέν ! ἀνέκραξεν δι Γεράρδος, βαθέως συγκινηθεὶς.

— "Α, τὴν χροῦση μου τὴν κυρία ! ἐστέναξεν ἡ Μαργαρόνα μὲ δαχρυσμένους δρθαλμούς. Πῶς την ἔχασμε ἔτοι !

— Ή Κοραλία ἔκάλυψε τὸ πρόσωπον δι τῶν χειρῶν της, ἐνθυμηθεῖσα μὲ σπαραγμὸν φυγῆς τοὺς ἀπόντας. . . "Ολοὶ οἱ δρθαλμοὶ ήσαν δαχρυσμένοι.

— Φθάνει τώρα ! . . . θάρρος ! ἀνέκραξεν δι Γεράρδος μετὰ κόπου κατανικῶν τὴν συγκίνησί του. "Εως τώρα διεφύγαμε τόσους καὶ τόσους κινδύνους. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἔκαμαν τὸ ίδιον καὶ σὲ ἀγκατητοὺς μας ἀπόντες. Θά τους ἐπανεύρωμεν, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν. Θάρρος !

Οἱ ἀρραβῶνες ἐτελείσθησαν αὐθημερὸν μετὰ μεγάλης πομπῆς ὑπὸ τοῦ πατέρα, δηλαδὴ τοῦ μάγου τῆς φυλῆς. Ο Γιάτας διεκρίνει μεγαλοφύνως, διτὶ ὑπόσχεται νὰ λάθη ως νόμιμον σύζυγόν του τὴν Μαργαρόνα· ἐπειτα ἡ Μαργαρόνα ὠρκίσθη — εἰς τὴν γλῶσσάν της δύμας, — διτὶ οὐ δὲ ποτὲ θὰ ὑπανδρεύετο τὸν Γιάταν καὶ διτὶ θὰ τούς ἔφευγεν εἰς πρώτην εὐκαίριαν. Ο Λεγκέν ἀνέπνευσεν ἐπὶ τίλους, καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του ἔξερράγη εἰς ἡχηρούς γέλωτας, εἰς τοὺς δρθαλμούς ἀνταπεκρίθησαν ἀμέσως οἱ μαύροι, πρόθυμοι πάντοτε τόσους εἰς τὴν χαρὰν δσον καὶ εἰς τὴν λύπην.

(Ἐπειτα συνέχεια.)
ΓΡΙΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Τι μ' ὠφελεῖ κι' ἀν δυιλω Μερονυχία γιὰ τὸ καλό ; Μονάχα ἔαν τὸ ἐκτελῶ, 'Εμένα κι' ἀλλοις ωφελῶ.

† J. M. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

H.

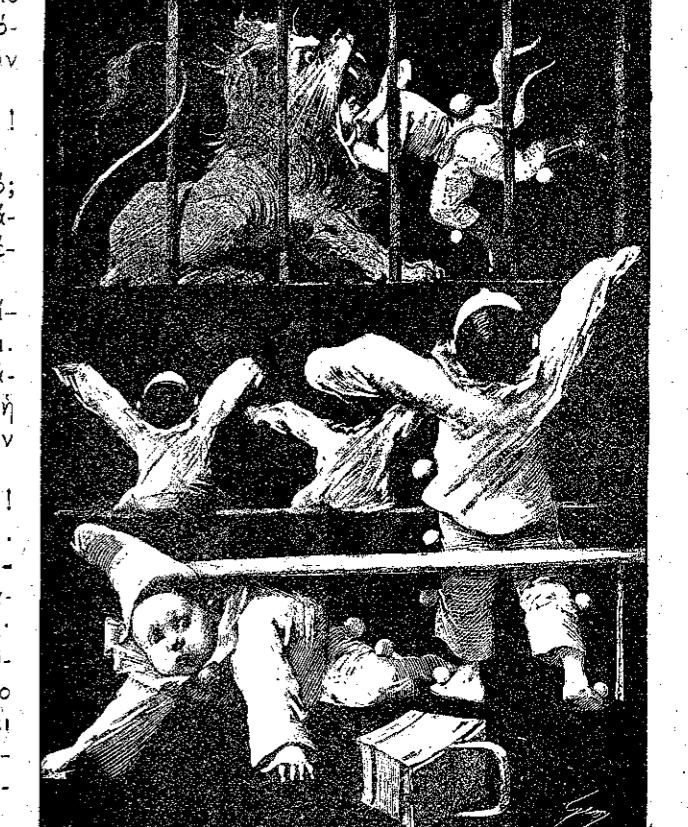
Τώρα ὁ Μικές προτείνει νὰ ὑπάγουν νὰ ίδουν τὸν περίφημον θηριοδα- μαστὴν Φασουλῆν· Μοντενέγρον.

— Μὰ τι θὰ 'πη θηριοδαμαστής ; έρωτα ὁ Φασουλάκης.

— Νά· θηριοδαμαστής θὰ 'πη ἐνας ἄνθρωπος, πού κάμνει δπως θέλει τὰ θηρία, τὰ λεοντάρια, τὰ τίγρεις, τοὺς πάνθηρας, τοὺς ρινόκερους καὶ τὰ ρέστα.

— Καὶ δέν τον τρώνε ; έρωτα ὁ Φασουλάκης μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Οχι· ἔλα καὶ θὰ ίδης. Ο Φασουλάκης ἀκολουθεῖ τὸν Μικέν εἰς τὴν παράγκαν τοῦ Φασουλῆ- Μοντενέγρου.

— Αφήσε με λοιπόν ! λεοντάρι ! . . . ψιθυρίζει ὁ δυστυχισμένος Φασουλάκης.

— Εμβαίνουν εἰς τὴν παράγκαν. Ο Φασουλάκης κρύβεται ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ Μικέν, γιὰ νὰ τὸν σταμάτηση.

— Αφήσε με λοιπόν ! λέγει ὁ Μικές, καὶ τραβιέται. Πῶς κάνεις ἔτοι ; Ελα, προχώρει !

— Εμβαίνουν εἰς τὴν παράγκαν. Ο Φασουλάκης κρύβεται ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ Μικέν, καὶ λίγο-λίγο ξεθαρρεύει. βγάζει πρῶτα τὸ ἔνα τὸν μάτι, ἐπειτα βγάζει καὶ τὸ ἄλλο.

— Βλέπει ἔναν ἀνθρώπον ἐμπρός του, ποῦ παίζει μ' ἔνα πελώριο ζῷο, μ' ἔνα θηρίο, σὰν νὰ ἔταν, μπρὲ μα

